

Arrest

nr. 135 613 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 13 januari 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen. Op 10 april 2012 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 78 913 afstand van geding vast in het beroep door verzoeker ingediend tegen voormelde weigeringsbeslissing.

Op 14 mei 2012 dient verzoeker samen met zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 juli 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt op 10 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 19 februari 2013 dient verzoeker samen met zijn gezin een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 24 juli 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onvankelijk. Op 25 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij hij de aanvraag van 19 februari 2013 ongegrond verklaart. Deze beslissing wordt op 19 maart 2014 aan verzoeker en zijn gezinsleden ter kennis gebracht. Op 19 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers familieleden tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing houdende een inreisverbod, die op 19 maart 2014 aan hen worden betekend.

Op 18 april 2014 stelt verzoeker samen met zijn gezinsleden beroep in bij de Raad (gekend onder rolnummer 150 943) tegen de beslissing die hun aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaart en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2013.

Op 25 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), die op 26 maart 2014 per aangetekende brief aan verzoeker wordt toegestuurd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : M., voornaam : E., geboortedatum : (...)1991, geboorteplaats : Shkoder, nationaliteit : Albanië het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/01/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 10/04/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het geding vastgesteld.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 12/10/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, gezien het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de vereiste documenten en dus illegaal op het grondgebied is, waardoor hij ingevolge zijn gebonden bevoegdheid ertoe gehouden is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de CGVS verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de CGVS verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn

gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu wordt niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoeker door de CGVS op 13 januari 2012. Verder kan worden opgemerkt dat de Raad het beroep van verzoeker tegen de beslissing van het CGVS op 10 april 2012 bij arrest nr. 78 913 heeft verworpen nadat afstand van geding werd vastgesteld. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Gelet op de bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en gelet op het feit dat niet blijkt dat verzoeker over enig verblijfsrecht beschikt, zal de staatssecretaris *in casu* niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker in principe dan ook geen nut opleveren.

Evenwel dient opgemerkt te worden dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, mag niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV (AV) 19 december 2013, nr. 116.003). Ook in deze gevallen kan een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.3 In het verzoekschrift voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, zodat de bestreden beslissing dient te worden onderzocht in het licht van deze artikelen.

2.3.1 Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker voert aan dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing blootstaat aan repatriëring naar de Republiek Albanië, waar zijn leven in gevaar is wegens bloedwraak. De Raad stelt echter vast dat aan verzoeker op basis van de vermeende bloedwraak jegens hem zowel de status van erkend vluchteling als de subsidiaire beschermingsstatus definitief zijn geweigerd. In het huidige verzoekschrift worden geen nieuwe en concrete elementen aangevoerd met betrekking tot deze bloedwraak die niet reeds werden betrokken in de beoordeling door de CGVS, en die alsnog tot een schending van artikel 3 van het EVRM zouden kunnen doen besluiten.

Waar verzoeker verder betoogt dat hij tot een burgerlijke dood wordt veroordeeld omdat het niet met zekerheid vaststaat dat zijn moeder bij een terugkeer naar de Republiek Albanië de beweerde noodzakelijke medische zorgen zou krijgen, stelt de Raad vast dat niet wordt aannemelijk gemaakt hoe de medische situatie van de moeder van verzoeker voor verzoeker zelf, een 23-jarige jongeman die geen bijzondere mate van afhankelijkheid van zijn moeder aantoonde, folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zou meebrengen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing werd getroffen conform het model van de bijlage 13*quinquies* bij het vreemdelingenbesluit. Het volstaat dat een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing, noch dient zij daarvan deel uit te maken.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het loutere feit dat door verzoeker en diens gezin bij de Raad een beroep werd ingesteld tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen met toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, geenszins impliceert dat een voorafgaande afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 van het EVRM zou schenden. Het loutere feit dat in dergelijk beroep medische redenen worden aangehaald, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Vermits een dergelijk beroep met toepassing van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet ook geen schorsende werking heeft, heeft de instelling van dit beroep niet tot gevolg dat de bestreden beslissing kaduuk wordt.

In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet kan bovendien het volgende gelezen worden: “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9*ter* om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.* (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan worden afgeleid dat indien verwerende partij verzoeker op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat zij de medische situatie van verzoeker in zijn geheel dient te hebben onderzocht (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: “*qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)*”). In casu blijkt echter nergens uit dat verwerende partij het bestreden bevel op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen die zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het verzoeker vrij om, indien hij meent dat dit op grond van de medische situatie van zijn moeder gerechtvaardigd is, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen, dit conform het gestelde in artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet.

Tenslotte maakt verzoeker ook met de loutere bewering dat het niet met zekerheid vaststaat dat zijn gezin toegang zal krijgen tot *“de nodige steun voor terugvestiging”* (sic) geen risico op folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen aannemelijk in de zin van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2 Verzoeker voert in het verzoekschrift ook aan dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Een middel of een onderdeel van een middel is echter slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet *in casu* niet uiteen op welke wijze artikel 8 van het EVRM is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker geen beschermenswaardig gezins- of privéleven aannemelijk maakt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker op het gezinsleven met zijn moeder zou doelen, merkt de Raad op dat het niet betwist is dat verzoeker 23 jaar oud is. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Verzoeker toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan, en maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn moeder dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Ook het bestaan van een eventueel beschermenswaardig privéleven in België maakt verzoeker niet aannemelijk.

2.3.3 Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 13 van het EVRM. Hij beweert daarbij dat, indien hij op grond van de bestreden beslissing wordt uitgewezen vooraleer uitspraak is gedaan in de hangende beroepsprocedure tegen de beslissing tot ongegrondverklaring van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dit hangende beroep niet meer effectief zal zijn.

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

De Raad wijst er op dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de schending aan te tonen van een bepaling van hetzelfde Verdrag die een effectief rechtsmiddel vereist. Gelet op het voorgaande toont verzoeker echter geen schending aan van een andere bepaling van het EVRM. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

2.4 Daar er geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk is gemaakt, wordt de aangevoerde exceptie van verweerder aangenomen.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN